

KARSAI LÁSZLÓ

Válasz Veszprémy László Bernátnak

Téved Veszprémy, a „Gyilkos irodák” c. igen nivótlan könyve óta egyetlen sorát sem olvastam, ezért nem is idézhettem. Kedvemet sűrűn publikált könyvei elolvasásától elvette többek között Bárd Károly, aki csak a „Gyilkos irodák”-ról 46 oldalas tanulmányt írt. (Számunkérés a holokausztért. Tettesek, áldozatok, bírák. Múlt és Jövő Kiadó, 2022.) Ungváry Krisztián sem bánt kesztyűs kézzel Veszprémyvel. (Betekintő, 2020/1.sz. 97–110.) Még keményebben bírálta Veszprémyt Gellért Ádám, aki 64 nyomtatott oldalon mutatta ki, hogy hány helyen torzít, félreértelmez, kihagy Veszprémy, csak hogy megalapozatlan és bizonyíthatatlan prekoncepcióit igazolja. (Clio Műhelytanulmányok, 2020/3.). Olosz Levente az 1944-es magyar zsidó tanácsokról írott könyvét szedte ízekre. (Múlt és Jövő, 2023/3. 1–8.)

Azt biztosan tudom, hogy a II. világháború utáni megtorlásról, a népügyészségek, népbíróságok működéséről Veszprémy alig tud valamit, amit tud, azt is elfogultan, tévesen ismerteti, elemzi. Ez már a „Gyilkos irodák”-ból világosan kiderült. Most azt hiszi, mit hiszi: tudja, hogy plagizáltam, őt idéztem. Téved: Fischer Simon ügyéről az általa kipécézett recenziómban megírom, hogy a kötetben szó esik, az egyik túlélő, Bálint Imre vallomása a DEGOB-jegyzőkönyvek között fennmarad. Nem kellett a könyvét kezembe venni, az 1946. szeptember 17-i Délmagyarország-ban leírják, hogy ismét kihallgatják a Fischer-ügy tanúit. Még az általa most „idézett” újságcikket sem volt képes még most sem figyelmesen elolvasni. Ha Veszprémy ismerné a magyarországi népügyészési és népbíróági gyakorlatot, akkor tudná, hogy egy olyan vádlottat, akit első fokon súlyos, nyolc év börtönre ítélnek, azt csak akkor helyeznek szabdlábra, ha már a NOT felmentette.